

Arrest

nr. 276 771 van 31 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2022 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat L. RAUX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2018 wordt de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, door de Franse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C (kort verblijf), geldig van 10 januari 2018 tot 7 juli 2018 voor een periode van 90 dagen met meerdere binnenkomsten.

Op 25 maart 2019 dient de verzoeker een aanvraag in om toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 2 juni 2020 onontvankelijk verklaard.

Op 2 juni 2020 wordt ten aanzien van de verzoeker tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

Op 29 april 2021 dient de verzoeker een aanvraag in om toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 maart 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het betreft de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 4 april 2022 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid of artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 29.04.2021, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1994

Geboorteplaats: N. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

De buitengewone omstandigheden worden geval per geval onderzocht. De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De advocaat haalt in zijn brief van 29.04.2021 aan dat betrokkene gehuwd is met mevrouw A. S. (...) (referentie persoon), die gemachtigd is tot een verblijf in België en over een B-kaart beschikt. Dat het koppel samen twee kinderen heeft die eveneens over het verblijfsrecht beschikken en ze allen samen wonen. Dat betrokkene zijn kinderen, geboren (...).2019 en (...).2021, absoluut niet kan achterlaten om naar zijn land van herkomst terug te keren gezien hij zijn echtgenote moet helpen met de opvoeding van de kinderen en het huishouden. Dat de hechtingsfase een heel belangrijke rol speelt bij de ontwikkeling van een kind. Een kind heeft behoefte aan beide ouders. Zelfs een ‘tijdelijke’ scheiding kan traumatisch voor hen zijn. De advocaat verwijst daarom naar het hoger belang van het kind. Het zou te lang duren om een visum gezinshereniging aan te vragen in het land van herkomst. Dergelijke scheiding zou het gezinsleven ernstige schade kunnen toebrengen volgens de advocaat. Tevens maakt de advocaat ook melding van de schending van art. 8 van het EVRM.

Uit de historiek van het verblijf van betrokkene blijkt dat hij op 05.12.2017 in Marokko huwde met zijn echtgenote/referentie persoon. Toen hij daarna naar België wou komen heeft hij er zelf voor gekozen om met een visum kort verblijf zijn echtgenote te vervoegen. Hij kwam namelijk met een C-visum naar België afgeleverd door het Franse Consulaat te Tanger op 10.01.2018 en geldig tot 07.07.2018. Goed wetende dat het zijn bedoeling was in België te permanent te verblijven en een gezinsleven op te bouwen. We mogen dus zeker stellen dat betrokkene zich bewust was van de precare situatie waarin hij zou terecht komen indien hij na het verstrijken van zijn kort verblijf het land niet zou verlaten. Zijn eerste aanvraag tot verblijf in het kader van art. 10-12bis van 25.03.2019 werd geweigerd op 02.06.2020 en er werd hem tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd bij de betekening ervan op 29.11.2020 gezien zijn recht op kort verblijf reeds lang verstreken was.

Het feit dat betrokkene gehuwd is en samenwoont met zijn gezin ontslaat hem niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor zijn verblijfsrecht. Zodra betrokkene over een D-visum beschikt om zich naar België te begeven kan hij zijn gezinsleven in België verder zetten. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten. Zo blijkt uit het dossier dat zijn echtgenote geen arbeid verricht in België (dit blijkt uit de data base van Dolsis - Fod Sociale zekerheid) en zijn de kinderen nog niet leerplichtig. Bijgevolg kan zij perfect haar man/vader vergezellen zonder het gezinsleven te moeten onderbreken terwijl betrokkene zich in orde stelt met de wettelijke bepalingen en een D-visum aanvraagt bij de Belgische ambassade aldaar. Er hoeft dus helemaal geen tijdelijke scheiding te zijn tussen betrokkene en zijn gezin.

Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stel de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende : "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: " De Raad dient op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het RHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim/België §43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.

Indien mevrouw er toch voor kiest om in België te blijven moet het voor haar wel mogelijk zijn de zorg voor de kinderen op zich te nemen terwijl haar man weg is, gezien zij niet werkt. Er werd trouwens geen medisch attest voorgelegd dat mevrouw niet in staat zou zijn om voor de kinderen te zorgen.

Afsluitend kan worden gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Hierbij wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en dient betrokkene tevens gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem in kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 16.04.2021.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land). Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene niet kan reizen. De scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon is verre van absoluut, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene het visum D bekomen heeft. Intussen moet het perfect mogelijk zijn voor betrokkenen om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Eerste middel, Met betrekking tot de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag 12bis

Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsbeginsel

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De staatsecretaris voor Asiel en Migratie heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker geweigerd werd omdat verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die hem verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst en daar de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger zoals bepaald in artikel 10-12bis van de wet van 15.12.1980.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker met zijn echtgenote en pasgeboren kind en kleuter in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van Artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee heeft. Waardoor er duidelijk kan blijken dat Artikel 8 van het EVRM geschonden wordt. Verzoeker heeft in Marokko niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft er bovendien momenteel ook geen sociale banden meer. Dat verzoeker samen met zijn echtgenote, die gemachtigd werd tot een verblijf in België, en zijn kinderen in België zijn gezins- en familielevens utoefent.

Dat verzoeker ouder is van een kind dat in België naar school gaat. Dat de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een andere schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt

terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen. Dat verzoeker zijn kinderen perfect geïntegreerd zijn, dat een terugkeer naar Marokko voor hen disproportioneel zou zijn daar Marokko voor hen een onbekend land is.

Gezien de jonge leeftijd van de kinderen is het aanbevolen dat het gezin samen blijft en dus niet uit elkaar wordt gehaald. Tevens is de duur van de procedure in verzoekers land van herkomst moeilijk in te schatten waardoor er een reële mogelijkheid bestaat dat verzoeker voor een lange periode van zijn kinderen gescheiden zal worden.

Dat verweerder in de bestreden beslissing aanhaalt dat er geen reden is dat het gezin het leven elders kan verder zetten, is een blijk dat er in heel deze beslissing een 'kort-door-debocht' mentaliteit wordt gehanteerd. Waar er te snel van dingen wordt uitgegaan zonder er dieper op in te gaan.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Elke bestuursbeslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen en de opgegeven motieven moeten afdoende zijn. *In casu* is hieraan voldaan. In de bestreden akte wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing afdoende een motivering in feite, met name wordt verduidelijkt dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De verweerder licht het begrip "*buitengewone omstandigheden*" toe en benadrukt dat het aan de betrokkene toekomt om aan te tonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een ander land waar hij mag verblijven, om de machtiging aan te vragen en dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd. Vervolgens stelt de verweerder vast dat de in de thans voorliggende aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt hierbij op uitgebreide wijze toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden die toelaten te besluiten dat hij verhinderd zou zijn om tijdelijk terug te keren om zich in regel te stellen.

Aldus kunnen de determinerende motieven, die de bestreden niet-ontvankelijkheidsbeslissing onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De kritiek dat de verweerder nalaat om te motiveren waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken, mist feitelijke grondslag. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker in zijn aanvraag van 29 april 2021 geen specifieke elementen van integratie heeft aangehaald als zijnde uitzonderlijke omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat de verzoeker de in de bestreden beslissing opgenomen motieven omtrent artikel 8 van het EVRM betwist en waar hij stelt dat de verweerder te kort door de bocht gaat inzake de mogelijkheid om het gezinsleven elders verder te zetten, houdt zijn kritiek geen verband met de formele motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991, maar wel met de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het komt de Raad als annulatierechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen. Het enkele gegeven dat de verzoeker van mening is dat er wel buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden onderzocht in het licht van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De bestreden beslissing betreft de niet-ontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf die in België werd ingediend op grond van de artikelen 10 en 12*bis*, §1, tweede lid, 3°, van de

Vreemdelingenwet. De kwestieuze aanvraag werd meer bepaald op 29 april 2021 ingediend en dit met het oog op de gezinshereniging met verzoekers echtgenote, die geen begunstigde is van een internationale beschermingsstatus en die in België over een verblijfstitel beschikt van onbepaalde duur (cf. artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet).

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalft indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...);

- (...);

5° (...)

6° (...)

7° (...).”

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 3bis (...)

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

In het licht van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, vervat in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dient de derdelander in de aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke precies de buitengewone omstandigheden zijn die hem of haar verhinderen de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke dienst in het buitenland. Immers dient een dergelijke aanvraag, met toepassing van artikel 12bis, § 1, van de Vreemdelingenwet, in beginsel te worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland. De in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet opgenomen bepaling voorziet een uitzondering op deze algemene regel en dient, zoals elke uitzondering, beperkend te worden geïnterpreteerd. De bewijslast met betrekking tot de voornoemde buitengewone omstandigheden ligt derhalve bij de aanvrager zelf en het is aan de verweerder om te beoordelen of de aangevoerde elementen daadwerkelijk kwalificeren als buitengewone omstandigheden die de aanvrager ervan verhinderen de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

3.1.2.3. De verzoeker is de overtuiging toegedaan dat er in zijn hoofd wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. De verzoeker betoogt dat hij met zijn echtgenote, hun pasgeboren kind en kleuter in België verblijft en hij hier een nieuw leven heeft opgebouwd. Hij voert aan dat de verweerder eraan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat hij hier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 van het EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee heeft. De verzoeker geeft mee dat hij in Marokko niet alleen zijn huisvesting heeft achtergelaten, maar dat hij er ook geen sociale banden meer heeft en hij zijn gezinsleven in België uitoefent.

Uit zijn aanvraag van 29 april 2021 blijkt niet dat de verzoeker er specifiek op had gewezen dat hij de aanvraag niet kan indienen vanuit zijn land van herkomst omwille van het gebrek aan huisvesting en sociale banden in zijn land van herkomst. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden aangewreven dat hij dit element niet in rekening bracht en dat hij er bij het nemen van de bestreden beslissing niet specifiek over motiveerde. De Raad benadrukt dat op de verzoeker als aanvrager de plicht rustte om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust op de aanvrager en het zijn enkel de door de aanvrager opgenomen elementen die moeten onderzocht worden.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde rekening hield met het gezinsleven van de verzoeker met zijn echtgenote en hun twee kinderen in België. Deze omstandigheid wordt evenwel niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Enerzijds wordt erop gewezen dat de echtgenote en de kinderen de verzoeker kunnen vergezellen wanneer hij in zijn land van herkomst een visumaanvraag indient en anderzijds wordt erop gewezen dat, indien de verzoeker alleen naar zijn land van herkomst zou teruggaan, het slechts om een tijdelijke scheiding van zijn gezin gaat. De verweerder wijst erop dat het de verzoeker en zijn gezin toekomt om uit te maken welke optie (samen als gezin terugkeren naar Marokko of de verzoeker keert alleen terug en wordt hierbij tijdelijk gescheiden van zijn echtgenote en hun kinderen) zij verkiezen.

De overtuiging van de verzoeker dat er in zijn geval wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

De verzoeker benadrukt dat hij de ouder is van een kind dat in België naar school gaat. Hij meent dat het gegeven dat zijn kind het schooljaar moet onderbreken en moet verderzetten in een voor haar onbekend land, in een andere taal en in een ander schoolstelsel, het voor hem bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. De verzoeker benadrukt dat zijn kinderen hier perfect geïntegreerd zijn.

In de bestreden beslissing kan hieromtrent het volgende worden gelezen:

"Het feit dat betrokkene gehuwd is en samenwoont met zijn gezin ontslaat hem niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor zijn verblijfsrecht. Zodra betrokkene over een D-visum beschikt om zich naar België te begeven kan hij zijn gezinsleven in België verder zetten. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten. Zo blijkt uit het dossier dat zijn echtgenote geen arbeid verricht in België (dit blijkt uit de data base van Dolsis - Fod Sociale zekerheid)

en zijn de kinderen nog niet leerplichtig. Bijgevolg kan zij perfect haar man/vader vergezellen zonder het gezinsleven te moeten onderbreken terwijl betrokkene zich in orde stelt met de wettelijke bepalingen en een D-visum aanvraagt bij de Belgische ambassade aldaar. Er hoeft dus helemaal geen tijdelijke scheiding te zijn tussen betrokkene en zijn gezin."

De verzoeker betwist niet dat zijn kinderen (in België) nog niet leerplichtig zijn. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker in zijn aanvraag er niet specifiek op heeft gewezen dat hij niet terug zou kunnen keren naar Marokko omdat zijn oudste kind - het jongste kind ging op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen hoe dan ook nog niet naar school - haar schooljaar zou moeten onderbreken en zij haar schooljaar zou verder moeten zetten in een voor haar onbekend land, in een andere taal en in een ander schoolstelsel, wat het voor de verzoeker bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Evenmin had de verzoeker er in zijn aanvraag op gewezen dat zijn kinderen hier perfect geïntegreerd zijn, of nog dat een terugkeer naar Marokko voor hen disproportioneel zou zijn daar Marokko voor hen een onbekend land is. Nochtans heeft de verzoeker als aanvrager de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen. In deze omstandigheden komt de beoordeling van de gemachtigde, dat er geen aanwijzingen zijn dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten, niet kennelijk onredelijk voor. De verzoeker betwist ook niet dat zijn echtgenote geen arbeid verricht in België en dat hun kinderen nog niet leerplichtig zijn. In deze omstandigheden toont de verzoeker niet aan waarom het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het gezinsleven niet onderbroken moet worden en zijn echtgenote en hun kinderen hem kunnen volgen naar zijn land van herkomst terwijl hij een visumaanvraag indient.

Verder wordt in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 van het EVRM nog als volgt gemotiveerd:

"Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stel de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende : "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: " De Raad dient op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het RHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim/België §43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden."

De Raad merkt op dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De verzoeker brengt voorts niets in tegen de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Uit de historiek van het verblijf van betrokkene blijkt dat hij op 05.12.2017 in Marokko huwde met zijn echtgenote/referentie persoon. Toen hij daarna naar België wou komen heeft hij er zelf voor gekozen om met een visum kort verblijf zijn echtgenote te vervoegen. Hij kwam namelijk met een C-visum naar België afgeleverd door het Franse Consulaat te Tanger op 10.01.2018 en geldig tot 07.07.2018. Goed wetende dat het zijn bedoeling was in België te permanent te verblijven en een gezinsleven op te bouwen. We mogen dus zeker stellen dat betrokkene zich bewust was van de precaire situatie waarin hij zou terecht komen indien hij na het verstrijken van zijn kort verblijf het land niet zou verlaten.”

Ook deze motieven houden derhalve stand. Het is niet betwist dat de verzoeker en zijn echtgenote er zich vanaf het begin van bewust zijn geweest dat het gezinsleven in België, omwille van verzoekers precaire verblijfssituatie, een precair karakter kende. Het EHRM heeft reeds duidelijk geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (*Mitchell v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en *Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Artikel 8 van het EVRM kan geenszins zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43).

De verzoeker stelt wel dat het, gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, aangewezen is dat de verzoeker en zijn gezin samenblijven en niet uit elkaar worden gehaald. De verzoeker betoogt dat de duur van de procedure moeilijk in te schatten is waardoor er een reële mogelijkheid bestaat dat de verzoeker voor een langere periode van zijn gezin gescheiden zal zijn.

Artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Uit artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dat de duur voor de behandeling van de aanvraag in principe negen maanden bedraagt. Deze termijn kan maximaal tweemaal voor een periode van telkens

drie maanden worden verlengd wanneer het een complexe zaak betreft of in het kader van een onderzoek naar een huwelijk, als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Daarnaast wordt in artikel 12bis, § 2, laatste lid, van de Vreemdelingenwet nog uiteengezet dat de toelating tot verblijf moet worden verstrekt wanneer geen enkele beslissing werd getroffen na het verstrijken van de termijn. Aldus is de (maximale) termijn voor de behandeling van de visumaanvraag gekend. Dat het gezin gedurende de hele behandelingstijd zou worden gescheiden, is bovendien niet de strekking van de bestreden beslissing. De verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er “*geen aanwijzingen (zijn) dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten*” en dit als volgt verder wordt onderbouwd: “*Zo blijkt uit het dossier dat zijn echtgenote geen arbeid verricht in België (dit blijkt uit de data base van Dolsis - Fod Sociale zekerheid) en zijn de kinderen nog niet leerplichtig. Bijgevolg kan zij perfect haar man/vader vergezellen zonder het gezinsleven te moeten onderbreken terwijl betrokkene zich in orde stelt met de wettelijke bepalingen en een D-visum aanvraagt bij de Belgische ambassade aldaar. Er hoeft dus helemaal geen tijdelijke scheiding te zijn tussen betrokkene en zijn gezin.*” Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoeker niet betwist dat zijn echtgenote geen arbeid verricht in België en zijn kinderen nog niet leerplichtig zijn. De Raad ziet niet in, en de verzoeker licht niet concreet toe, waar deze redengeving blijf zou geven van een ‘kort door de bocht’-mentaliteit waarbij er te snel van dingen wordt uitgegaan zonder dat er dieper wordt op ingegaan.

Of de verzoeker alleen, dan wel met het ganse gezin, terugkeert naar Marokko om zijn visumaanvraag in te dienen, is blijkens de bestreden beslissing een keuze die de verzoeker en zijn familie toekomt. Uit wat hoger werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze wordt vastgesteld dat er “*geen aanwijzingen (zijn) dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten*” “*dat zijn echtgenote geen arbeid verricht in België*” en “*de kinderen nog niet leerplichtig (zijn)*” zodat “*zij perfect haar man/vader (kan) vergezellen zonder het gezinsleven te moeten onderbreken terwijl betrokkene zich in orde stelt met de wettelijke bepalingen en een D-visum aanvraagt bij de Belgische ambassade aldaar*” zodat er “*dus helemaal geen tijdelijke scheiding (hoeft) te zijn tussen betrokkene en zijn gezin.*”

In zoverre dat de verzoeker met zijn betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer* 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet werd aangetoond.

3.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. De verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat verzoeker een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook gevraagd wordt om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16.04.2021.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van vele jaren nu te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoeker meent dat het onredelijk, disproportioneel en onzorgvuldig is om hem na een verblijf van vele jaren te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Door middel van de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag voor een toelating tot verblijf van 29 april 2021 onontvankelijk verklaard. De thans bestreden beslissing houdt op zich geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in.

In de bestreden akte wordt wel als volgt gemotiveerd:

“Hierbij wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en dient betrokkene tevens gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem in kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 16.04.2021.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land). Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene niet kan reizen. De scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon is verre van absoluut, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene het visum D bekomen heeft. Intussen moet het perfect mogelijk zijn voor betrokkenen om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven.”

De verzoeker wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat hij gevolg dient te geven aan een eerder jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker meent dat het onredelijk, disproportioneel en onzorgvuldig is om hem na een verblijf van vele jaren te bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoeker brengt echter niets in tegen de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Uit de historiek van het verblijf van betrokkene blijkt dat hij op 05.12.2017 in Marokko huwde met zijn echtgenote/referentie persoon. Toen hij daarna naar België wou komen heeft hij er zelf voor gekozen om met een visum kort verblijf zijn echtgenote te vervoegen. Hij kwam namelijk met een C-visum naar België afgeleverd door het Franse Consulaat te Tanger op 10.01.2018 en geldig tot 07.07.2018. Goed wetende dat het zijn bedoeling was in België te permanent te verblijven en een gezinsleven op te bouwen. We mogen dus zeker stellen dat betrokkene zich bewust was van de precaire situatie waarin hij zou terecht komen indien hij na het verstrijken van zijn kort verblijf het land niet zou verlaten. Zijn eerste aanvraag tot verblijf in het kader van art. 10-12bis van 25.03.2019 werd geweigerd op 02.06.2020 en er werd hem tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd bij de betekening ervan op 29.11.2020 gezien zijn recht op kort verblijf reeds lang verstreken was.”

Deze motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoeker kwam met een visum type C (kort verblijf) de Schengenzone binnen. De verzoeker verbleef vervolgens jarenlang in precair verblijf op het Schengengrondgebied. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 17 maart 2022 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}) steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. In deze omstandigheden en met dergelijk summier betoog

maakt de verzoeker niet aannemelijk dat het onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel is om hem eraan te herinneren dat hij gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat ten aanzien van hem werd genomen.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE